

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XVIII. Quòd non poßimus non pati aliquid. Et de bono patientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. I. 101
in te se adiuuent : nam vnus sine altero & ti-
bi & sibi parum proficiet, sæpè nocebit.

CAPVT XVIII.

*Quòd non possimus non pati aliquid.
Et de bono patientia.*

QVi non potest fugere pati, debet quære-
re patientiam. Cur non armamur hac
potentissimâ virtute, cum impossibile sit non
pati aliquid molestum in hoc sæculo, Deo ita
mirabiliter disponente. Qui sperat posse fu-
gere molestias huius vitæ, præsumit eludere
prouidentiam diuinam : ita prouisum, ita de-
cretum est, propter bonum nostrum. Non
potest Deus falli in iis quæ statuit, nec fru-
strari in his quæ disponit. Nobiscum nasci-
tur causa patiendi, quia cum peccato sumus
nati; nec tolletur donec extra locum peccan-
di simus. Poterat Deus sine labore suo, & no-
stro, nos in cælo locare ex primo iactu, vt in-
quiunt, sine ambagibus huius miseræ vitæ:
poterat eâdem facilitate producere panem,
quâ producit spicam & triticum : sed vt la-
boraret & pateretur aliquid homo, voluit ne-
cessarium esse ex frumento fieri panem : vo-
luit ad gloriam præcedere labores, vt nos
plus honoraret & cumularet suâ liberalitate,
cum velit debere illam. O magna Dei gratia,

G 3 quòd

quòd debitor nostri esse velit ! Qui cenferi inter prædestinatos cupit , non recuset pati ; quod est character electorum , si cum patientiâ fit. Verè dictum est , mirandum esse quòd sub pedibus damnandorum omnes lapides non mutantur in rosas , in solatium eorum quæ perpessuri sunt malorum. E contrario multò magis mirandum , quòd sub pedibus saluandorum non vertantur in spinas , atque à pedibus in capita eorum insilientes , pro peccatis illos puniant : adeò ineffabilia bona brevissimo suo labore consequentur.

Quæ causa est , cùm copiosissima sit redemptio Christi , quòd abstulerit peccatum , & noluerit tollere molesta , quæ ex peccato nascuntur in hac vitâ , nisi quòd salutare sint ærumnæ ? Quomodo aspiraremus ad vitam æternam , si hæc vita iucunda esset , & sine labore vlllo , cùm modò amemus illam , licet sit tam plena miseriis , & non dignè desideramus beatitudinem alterius ? Rectè dicebat eleuatus & benedictus Pater Balthasar Alvarez , tribulationes esse pegasos , vt propereamus in cælum. Quantò magis sensibus negantur suæ iucunditates tribulatione , dolore , morbo , eò cogimur ad Deum confugere , & quærere vera bona in cælis. Cacumen arborum , si præcidantur furculi inferiores , eò surgit sublimiùs : oppressis & afflictis sensibus ;

mens

mens attolitur & viget. Post peccatum Adami excogitatum est à Deo mirabile ærumnarum inuentum, & diuinum consilium contra peccata. Inuentio digna Deo fuit labor & tribulatio, vt in ipso corpore quasi extra corpus simus; & sic plus sapiamus, non affectâ mente sensui & oblectationi carnis, vt patiendo non inficiatur passionibus suis & cupiditatibus. Est artificium diuinum ad supplendum commoditatem & prærogatiuam mortis, ne afficiamur his rebus fluxis & sensibilibus. Commendata à Philosophis patientia fuit, quia pati putabatur malum, quod illa mitificat: at quia pati optimum est, ideò patientiam dico bonam; quia non refugit, sed permanere facit in eo quod est bonum.

Deus non est ignorans aut amens, (absit hæc blasphemia) sed summa Sapientia est; dilectissimo tamen Filio suo Vnigenito elegit labores, elegit matri ipsius, elegit sociis Filij sui Apostolis, & amicis suis. Dicebat feruidus & deuotissimus Pater Christophorus Rodericus, in suis ærumnis & doloribus nolle compatiendum, sed gratulandum sibi fore, & simul secum gratificandum Deo: nam velut amici amicorum stringunt & premunt dextras, vsquequò doleant in amicitia indiciu; sic Deus manu suâ amicos suos pre-

mit & vrget, quod est amoris signum. Maius sæpè argumentum benevolentiae sunt supplicia quàm beneficia siue dona, quoniam ipsa supplicia iam sint maiora beneficia. Maius argumentum charitatis est correptio & punitio, quàm indulgentia & largitio. In extraneos faciliùs inuenietur benefactor, quàm corrector & reprehensor: at animaduersio solùm erga charos & domesticos fit. Indulgentia & liberalitas etiam ad inimicos se extendit, castigatio ad filios & familiares dumtaxat: quare certiora pignora amoris sunt supplicia huius vitæ, quàm beneficia fortunæ.

Non semper in pœnam culparum solùm tribulationes sunt: licet non esset culpa, sunt bonæ; & patienter ferto, siue à Deo immediatè, siue ab hominibus affligaris: & eò plus gaude, quò sine minori causâ molestaris. Quemadmodum debemus gaudere magis, si tribularemur à Deo, non propter peccata nostra: sic magis patientes & gaudentes debemus esse, cum ab hominibus opprimimur & affligimur conuitiis & iniuriis, si causam nullam habent nos persequendi, sed innocentes patimur. Quam crucem eligeres, aut cum quo malles mori, cum latronibus, an cum Christo in suâ cruce? Latronum cruces merita sua habuerunt, propter peccata sua affligi

ficti

ficti sunt: at crux Christi innocentiae fuit; non propter peccata, absit: itaque tibi gloriantum nisi in cruce Domini nostri IESV CHRISTI. Natura nostra cecidit, & in casu rectitudinem suam perdidit: oportet vt reparetur, restituatur, dirigaturq; duris istis rebus & grauibus. Malleus durus est & grauis, sed format vasa argentea, speciosa quæ reddit, ac dirigit quæ obliqua & obtusa erant.

Quædam diuina auctoritas tribulationi inest, vt efficacius sæpè per illam spiret Spiritus sanctus quàm per Prophetas, & sacras Scripturas: interdum verbis sacris non rarò resistimus, & monitionibus sanctorum Patrum & Doctorum; at tribulationes nescio quomodo plausum concilient Deo loquenti, vt statim cedamus & pareamus. Qui audiri vult percussione alicuius rei, sono manu edito silentium & auditorium sibi cõciliat: sic Deus manu suâ percutiens, nos reddit sibi attentos. Resistit Pharaõ Deo, loquenti in seruo suo Moyse, cedebat & parebat affligenti in animali quouis minimo. Ieremiæ non obtemperabat populus, donec in captiuitate respuit. Nemo surdus est nec durus tribulationi: Dei eloquentia est, & cathedra Spiritus sancti: res sacra est & velut ara & thronus Dei, licet terribile sit tribulari. O quàm tremendus & terribilis est locus iste! sed verè

106 IO. EVS. DE ADOR. IN SPIR. LIB. I.
non est hîc aliud nisi domus Dei, & porta cæ-
li; virtutum asylum, quò fugimus à vitiis,
tamquam in sacrum locum.

Age, anima dilecta Christi, ne fugias tribu-
lationem vt venenum: non potest nocere ti-
bi; iam gustavit illam IESVS tuus: nihil mali
habet, imò nihil acerbi, vbi Deus est qui
condiet illam: quomodo amaror guttæ fellis
sentiri posset in pelago mellis? Hac consola-
tione numquam carebo, quidquid mihi Deus
largiri, aut de me facere velit, placitum illi
esse. Hoc solatium æternum habe: etsi adhuc
sine consolatione patiaris, non refugias. Pu-
deat nos minùs amare Deum, quàm canes
dominos suos. Quamuis canis fugetur, ob-
iurgetur, cædatur, lapidetur à domino; non
potest repelli, sed magis accedit, sequitur il-
lum, & blanditur: ita debemus seruire, & ac-
cedere magis ad Deum, quò magis cædimur
& tribulamur; quia si labores deficerent, præ-
cepta occasio merendi deesset, nec congruum
possemus exhibere testimonium quòd dili-
gamus Deum, & quòd non propter merce-
dem solùm colamus.

IOAN-